

2^ο PROJECT

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Νέοι και Εκπαίδευση

ΓΕΛ ΜΟΙΡΩΝ
Β' ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
ΕΤΟΥΣ 2012 - 2013

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός : Καλοχριστιανάκη Ευτυχία

ΜΑΘΗΤΕΣ: Αδαμοπούλου Μαρίνα
Καλαϊτζάκη Δήμητρα
Σταματάκη Μαρία

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα

<i>Πρόλογος – Εισαγωγή</i>	→	→	<i>σελ. 2</i>
<i>Σύγκριση Εκ/κού Συ/τος Ελλάδας – Άλλων χωρών</i>	→	→	<i>σελ. 3</i>
<i>Παραπαιδεία</i>	→	→	<i>σελ.7</i>
<i>Ελεύθερος χρόνος</i>	→	→	<i>σελ. 9</i>
<i>Πανεπιστήμιο</i>	→	→	<i>σελ. 10</i>
<i>Επίλογος</i>	→	→	<i>σελ. 12</i>
<i>Βιβλιογραφία</i>	→	→	<i>σελ. 13</i>

Πρόλογος

Κατά τη διάρκεια του δεύτερου τετραμήνου του σχολικού έτους 2012-2013 στο ΓΕΛ Μοιρών τα μέλη της ομάδας μας που είναι ονομαστικά η Αδαμοπούλου Μαρίνα, Καλαϊτζάκη Δήμητρα, Σταματάκη Μαρία ασχοληθήκαν με το project «Νέοι και Εκπαίδευση»

Εισαγωγή

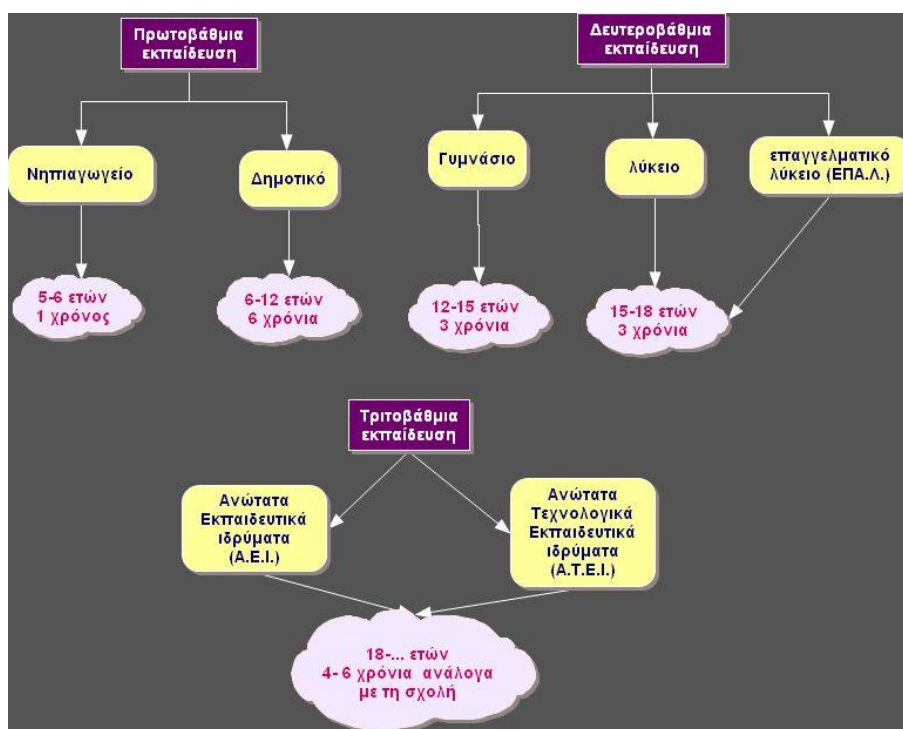
Στα πλαίσια της ενδιαφέρουσας αυτής συζήτησης που πραγματοποιείται στο χώρο του σχολείου μας με θέμα «Οι Νέοι και η Εκπαίδευση» θα θέλαμε ως μέλη της μαθητικής κοινότητας να συνεισφέρουμε στο κοινό προβληματισμό παραθέτοντας τα θέματα με τα οποία ασχοληθήκαμε στο δεύτερο τετράμηνο. Αρχικά έγινε αναφορά στην εκπαίδευση που παρέχεται στους νέους της χώρας μας και κατόπιν συγκρίναμε την εκπαίδευση στην Ελλάδα σε σχέση με την εκπαίδευση άλλων χωρών στην Ευρώπη. Στη συνέχεια έγινε λόγος για τα αίτια που οδηγούν τους νέους της χώρας μας να στραφούν στην παραπαιδεία προκειμένου να υλοποιήσουν τους στόχους τους. Ως συνέπεια της παραπάνω ενέργειας είναι η μείωση του ελεύθερου χρόνου. Τέλος παράλειψη θα ήταν αν δεν παρουσιάζαμε το σκοπό για τον οποίο οι νέοι μάχονται και αγωνίζονται, που δεν είναι άλλος από την εισαγωγή τους στο πανεπιστήμιο.

Κύριο μέρος

Οι Έλληνες, κυρίως λόγω της ιδιαιτερότητας της γλώσσας και της γεωγραφικής θέσεις, θεωρούνται πολύ φιλεκπαιδευτικός λαός.

Στη χώρα μας το εκπαιδευτικό σύστημα, αν και έχει δεχτεί και δέχεται ακόμα πολλές αλλαγές, βασίζεται σε ένα μοντέλο που πρωτοδημιούργησε ο Ιωάννης Καποδίστριας, ο πρώτος πρωθυπουργός της Ελλάδας.

Το ισχύον εκπαιδευτικό σύστημα στην Ελλάδα χωρίζει την εκπαίδευση σε τρία στάδια, την πρωτοβάθμια, τη δευτεροβάθμια και την

τριτοβάθμια. Η πρωτοβάθμια χωρίζεται στο Νηπιαγωγείο και στο Δημοτικό, που είναι συνολικά επτά χρόνια (ένα χρόνο το Νηπιαγωγείο και έξι το Δημοτικό). Η δευτεροβάθμια χωρίζεται στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο. Στο Γυμνάσιο τελειώνει η υποχρεωτική φοίτηση στο σχολείο (συνολικά δέκα χρόνια), ενώ την τριετή φοίτηση του Λυκείου ακολουθεί ο θεσμός των Πανελληνίων εξετάσεων για την εισαγωγή του μαθητή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Ο θεσμός των Πανελληνίων είναι ουσιαστικά η ‘εξέταση’ των μαθητών μετά από δώδεκα χρόνια φοίτησης στα σχολεία. Έτσι γίνεται η εισαγωγή των υποψηφίων φοιτητών στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (ΑΕΙ) - δηλαδή τα Πανεπιστήμια και τα Πολυτεχνεία- και τα Ανώτερα Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (ΑΤΕΙ) της χώρας μας. Ο μαθητής καλείται να δώσει τριώρες εξετάσεις στα μαθήματα που έχει επιλέξει πριν από δύο χρόνια (στο δεύτερο έτος φοίτησης του λυκείου, με την επιλογή της ‘κατεύθυνσης’ που θα ακολουθήσει. Ο βαθμός που θα πάρει, μαζί με το βαθμό με τον οποίο έχει αξιολογηθεί στα τετράμηνα του

τρίτου έτους φοίτησης στο λύκειο, είναι τα κριτήρια με τα οποία γίνεται η εισαγωγή του στην τριτοβάθμια εκπαίδευση της χώρας μας.

Το εκπαιδευτικό σύστημα της Ελλάδας έχει, κατά κοινή ομολογία, πολλά ελαττώματα και αδυναμίες. Απόδειξη αυτών των αδυναμιών είναι η στροφή της συντριπτικής πλειοψηφίας των μαθητών στην παραπαιδεία (για την οποία γίνεται λόγος παρακάτω).

Το εκπαιδευτικό σύστημα της Φινλανδίας θεωρείται από τα καλύτερα του κόσμου. Σε αυτό συμβάλλουν, όχι μόνο οι υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις των σχολείων, αλλά και η αντιμετώπιση που έχουν οι δάσκαλοι και οι μαθητές από το Φινλανδικό κράτος, που θεωρεί αποτυχία την απώλεια έστω και ενός μαθητή.

Τα σχολικά κτίρια στη Φινλανδία περιλαμβάνουν, μεταξύ των άλλων, αμφιθέατρα, εργαστήρια, γήπεδα, κλειστά γυμναστήρια με πισίνες, ακόμα και αίθουσες σάουνας και χαλάρωσης. Διαθέτουν, επίσης, βιβλιοθήκες, διαδραστικούς πίνακες και εστιατόρια με δωρεάν φαγητό.

Το σχολείο αρχίζει στις εννέα και τελειώνει περίπου στις τέσσερις. Τότε ο μαθητής αφήνει την τσάντα του στο σχολείο και χαίρεται την υπόλοιπη μέρα που του απομένει. Ο φόρτος εργασιών (που στα Ελληνόπουλα παίρνει όλη τη υπόλοιπη ημέρα) είναι σχεδόν μηδαμινός στο παιδιά της Φινλανδίας. Ακόμα και οι σχολικές μέρες κάθε χρονιάς είναι λιγότερες στην Φινλανδία.

Εκεί όμως που παρουσιάζουν την μεγαλύτερη διαφορά το εκπαιδευτικό συστήματα της Φινλανδίας και της Ελλάδας είναι στον θεσμό του δασκάλου. Ένας δάσκαλος την Φινλανδία είναι ένα σεβαστό πρόσωπο, απόφοιτος του καλύτερου 10% των τάξεων της Φινλανδίας. Δηλαδή το επάγγελμα του δασκάλου θεωρείτε ισάξιο, αν όχι ανώτερο από αυτό του γιατρού και του δικηγόρου. Η αμοιβή τους είναι μεγάλη και ο αριθμός των παιδιών που αντιστοιχούν σε έναν δάσκαλο είναι περίπου 6.

Τα τεστ στην Φινλανδία δε γίνονται για να βαθμολογηθούν οι μαθητές, αλλά για να δουν οι δάσκαλοι αν κάποιο παιδί έχει αδυναμία σε κάποιο μάθημα και να το βοηθήσουν. Στα τεστ επιτρέπεται οι μαθητές να κρατάνε βοηθήματα, καθώς οι καθηγητές δεν έχουν την απαίτηση από τα παιδιά να μάθουν παπαγαλία πράγματα που θα ξεχάσουν, αλλά ενδιαφέρονται για την ανάπτυξη της λογικής σκέψης και της κριτικής.

Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα την δημιουργία ενός από τα πιο αποτελεσματικά εκπαιδευτικά συστήματα του κόσμου (μαζί με αυτά της Κίνας, της Ιαπωνίας και του Καναδά). Πράγματι, μόνο το 4% των μαθητών εγκαταλείπει το σχολείο, έναντι του 30%, ποσοστό που κατέχει η χώρα μας.

Στον αντίποδα βρίσκονται τα εκπαιδευτικά συστήματα των υποανάπτυκτων χωρών, όπως είναι μερικές χώρες τις Αφρικής, τις Ασίας,

αλλά και μερικές περιοχές της Ινδίας. Σε αυτές τις τριτοκοσμικές χώρες τα εκπαιδευτικά συστήματα (αν δεν είναι εντελώς ανύπαρκτα) είναι τελείως πρωτόγονα ή/και ισχύουν μόνο για ορισμένες

ομάδες ατόμων (π.χ. μόνο για τα αγόρια σε κάποιες μουσουλμανικές χώρες ή μόνο για τους μαθητές που μπορούν να πληρώσουν δίδακτρα για ιδιωτικό σχολείο).

Πράγματι, με μόνο μια ματιά στα ποσοστά του αναλφαβητισμού που μαστίζει αυτές τις χώρες (σε μερικές μάλιστα να φτάνουν σε επίπεδα του 80% αναλφάβητοι), βλέπουμε την αμάθεια που επικρατεί. Τα περισσότερα αναλφάβητα

παιδιά είναι κορίτσια και παιδιά που δεν είχαν καθόλου πρόσβαση σε σχολείο.

Με μια αισιόδοξη ματιά βλέπουμε τις αποστολές που οργανώνονται από διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις ή από την εκκλησία. Σε αυτές τις αποστολές υπάρχουν, όχι μόνο φάρμακα, γιατροί και τρόφιμα, αλλά και δάσκαλοι με βιβλία.

Όλα αυτά είναι μια προσπάθεια για να σταματήσουν οι κακουχίες που επικρατούν σε αυτές τις χώρες, καθώς, είναι γνωστό πως η αμάθεια και η άγνοια είναι από τους κύριους παράγοντες που ευνοούν τον πόλεμο, την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την εξαθλίωση εξαιτίας της φτώχειας και της ανέχειας, στοιχεία που όχι μόνο επικρατούν σε αυτές τις χώρες αλλά και τις διακρίνουν.

Παραπαιδεία

Είναι γεγονός ότι στην σημερινή εποχή πολλά παιδιά καταφεύγουν από μικρή ηλικία, στην παραπαιδεία. Το θέμα παραπαιδεία είναι ένα τεράστιο κεφάλαιο με πολλές πτυχές και παραμέτρους που εδώ και τόσα χρόνια αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα που προκαλεί την οικονομική αιμορραγία πολλών οικογενειών στη χώρα μας.

Κατ' αρχάς η ίδια η πολιτεία δεν είναι άμοιρη ευθυνών. Και τούτο γιατί με την ποιότητα της παιδείας που προσφέρει δίνει τροφή στην παραπαιδεία καθώς οι αλλαγές τις οποίες έφεραν οι τότε κυβερνήσεις στην Παιδεία και στον τρόπο εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, οι γνωστές σε όλους πανελλήνιες εξετάσεις αποσκοπούσαν στην εξάλειψη φαινομένων διαβλητότητας, αναξιοκρατίας, αδικίας και άνισης μεταχείρισης τα οποία, κατά γενική ομολογία, παρατηρούνταν στο προ-Πανελληνίων εξεταστικό σύστημα και, αρχικά, έτυχαν θερμής υποδοχής. Αλλά ταυτόχρονα, και σε συνδυασμό με την στροφή της Ελληνικής οικονομίας σε οικονομία υπηρεσιών η οποία χρήζει περισσότερων πτυχιούχων, οι Πανελλήνιες Εξετάσεις συνέβαλλαν στην αλλαγή της νοοτροπίας της Ελληνικής κοινωνίας μια αλλαγή που οδήγησε στην άνθιση της παραπαιδείας. Αναλυτικότερα στην Ελληνική κοινωνία επικράτησε η αντίληψη ότι οι πανελλαδικές είναι ο μόνος δίκαιος και αξιοκρατικός θεσμός στην Ελλάδα. Κι έτσι, αφού πλέον ένα πτυχίο ήταν απαραίτητο για μια γρήγορη και καλή επαγγελματική αποκατάσταση άρχισαν οι πιέσεις, ακόμα και προς τους μέτριους ή και αδύναμους μαθητές, προς την πόρτα του Πανεπιστημίου. Σχεδόν όλοι πλέον διεκδικούσαν μια θέση στον ήλιο.

Πράγματι δεν γέμισαν αμέσως όλα τα φροντιστήρια με μαθητές αλλά αργότερα τα αποτελέσματα των πρώτων εξετάσεων έφεραν εκπλήξεις. Μαθητές που τα προηγούμενα χρόνια του Γυμνασίου ήταν μέτριοι ξεπέρασαν τους άριστους. Αδύναμοι τους μέτριους. Όσοι έκαναν χρήση των υπηρεσιών της παραπαιδείας τα πήγαν γενικά καλύτερα από όσους στηρίχτηκαν στο σχολείο και στον εαυτό τους. Τα επόμενα χρόνια κανένας, με σοβαρές βλέψεις στο Πανεπιστήμιο, δεν το ρίσκαρε πλέον.

Ξαφνικά όλοι ήθελαν τα παιδιά τους να γίνουν γιατροί, δικηγόροι, καθηγητές. Οι φυσικές ικανότητες, οι κλίσεις, οι επιθυμίες των παιδιών δεν λαμβάνονταν πάντα υπ όψιν, δεν υπολογίζονταν. Η ουσιαστική μόρφωση, η Παιδεία ως καλλιέργεια του ατόμου με σκοπό την βελτίωσή και την ολοκλήρωσή του, μόνο τυπικά και στα χαρτιά και στα λόγια, ενδιέφερε. Όποιος δεν περνούσε στο Πανεπιστήμιο θεωρούνταν αποτυχημένος. Κι έτσι φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση όπου όλοι ΠΡΕΠΕΙ να περάσουν στο πανεπιστήμιο και μάλιστα σε όσο το δυνατόν πιο υψηλόβαθμη σχολή. Η κατάσταση αυτή είναι επώδυνη και

ψυχοφθόρα για όλους. Άρα και η κοινωνία, με τις επιλογές της και όχι μόνο η Πολιτεία με τις ευθύνες της για την ποιότητα της Παιδείας, είναι αυτή που δίνει τροφή στην παραπαιδεία. Η δε παραπαιδεία ως «σκαλοπάτι στην επιτυχία στις εξετάσεις» σκληραίνει τον ανταγωνισμό.

Επίσης ένα άλλο αίτιο της παραπαιδείας είναι ο μεγάλος αριθμός των μαθητών ανά τμήμα. Ακόμη και αν έχει όλη την καλή διάθεση και τα προσόντα ο εκπαιδευτικός είναι δύσκολο, λόγω της έλλειψης χρόνου, να παρακολουθήσει, πόσο μάλλον να εκμαιεύσει και να λύσει τις απορίες τόσων πολλών εφήβων.

Συνάμα η κοινωνική ανισότητα και ο κοινωνικός ανταγωνισμός, αλλά και τα εκπαιδευτικά συστήματα που ευνοούν μια εκπαίδευση στηριζόμενη στις επιδόσεις, είναι οι βασικότερες αιτίες που φουντώνει η παραπαιδεία, όχι μόνο στην Ελλάδα, στην οποία είναι χρόνιο φαινόμενο, αλλά και στις υπόλοιπες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Συνοψίζοντας λοιπόν τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι το εκπαιδευτικό σύστημα χρειάζεται βελτίωση και γι' αυτό όσοι προετοιμάζονται για να δώσουν πανελλήνιες, οι οποίες χαρακτηρίζονται σκληρές, ιδιαίτερα απαιτητικές, με απαιτήσεις που δεν αντιστοιχούν πάντα στην προετοιμασία που παρέχει το εκπαιδευτικό μας σύστημα οδηγούνται αναγκαστικά στα φροντιστήρια της παραπαιδείας. Αυτή είναι η πραγματικότητα, αναγνωρισμένη από όλους, απαράδεκτη για όλους και οι ευθύνες αποδίδονται στις εκάστοτε κυβερνήσεις οι οποίες κατά καιρούς επιφέρουν μικροαλλαγές στο σύστημα Παιδείας- Εισαγωγικές Εξετάσεις συνοδευόμενες από βαρύγδουπες δηλώσεις ότι το «νέο σχολείο» δεν χρειάζεται την παραπαιδεία. Στην πραγματικότητα βέβαια τίποτε δεν έχει αλλάξει εδώ και 30 περίπου χρόνια. Συνεπώς αν η πολιτεία θέλει να σταματήσει να υπάρχει το φαινόμενο της παραπαιδείας θα ήταν καλό να παρέχει στους μαθητές ανθρωπιστική παιδεία αυτή που θα έχει στόχο να βγάλει το άτομο από τη μονοδιάστατη και ανιαρή ζωή του και να επιτύχει την τελείωση. Με άλλα λόγια να του εξασφαλίζει μια παιδεία που θα του παρέχει γενικές-σφαιρικές γνώσεις και θα νοηματοδοτεί την ζωή του.

Ελεύθερος χρόνος

Ελεύθερος χρόνος και νέοι

Στην σημερινή εποχή οι νέοι έχουν περιορισμένο ελεύθερο χρόνο. Αυτό ισχύει γιατί, ξοδεύουν όλο το χρόνο τους για να φτάσουν στο στόχο τους, που δεν είναι άλλος από την εισαγωγή τους στη τριτοβάθμια εκπαίδευση για να μορφωθούν και να αποκατασταθούν επαγγελματικά. Για την επιτυχία όμως αυτού του στόχου απαιτείται πολύ προετοιμασία και κόπος σ' ένα σύστημα που συνεχώς επιδέχεται μεταρρυθμίσεις. Εναρμονίζονται λοιπόν με τα δεδομένα της εποχής για να ανταποκριθούν στο εκπαιδευτικό σύστημα με αποτέλεσμα η παραπαιδεία να μοιάζει μονόδρομος. Έτσι ξοδεύουν πολλές ώρες στα φροντιστήρια προκειμένου να καλύψουν τα αισθήματα ανασφάλειας καθώς νιώθουν ότι η παρεχόμενη παιδεία δεν τους καλύπτει και χρειάζονται επιπλέον βοήθεια προκειμένου να επιτύχουν.

Όλα όμως τα παραπάνω έχουν ως αποτέλεσμα την μείωση του ελεύθερου χρόνου γεγονός που έχει αρνητικό αντίκτυπο στη ζωή του νέου. Και τούτο γιατί ο νέος καταφεύγει σε νόθες μορφές ψυχαγωγίας όπως η πολύωρη παρακολούθηση εύπεπτων προγραμμάτων που του παρέχουν προσωρινή ψυχαγωγία και όχι ουσιαστική ξεκούραση.

Εξίσου όμως σημαντικό είναι και το γεγονός ότι σήμερα λόγω του περιορισμένου ελεύθερου χρόνου οι νέοι δεν ασχολούνται με υγιή θέματα όπως η ενασχόληση τους με τα κοινά. Για παράδειγμα δεν συμμετέχουν σε πολιτιστικές εκδηλώσεις και δράσεις εθελοντισμού που έχουν ως στόχο την καλύτερευση της ποιότητας της ζωής.

Παράλειψη θα ήταν αν δεν αναφέραμε ότι εξαιτίας του βαρύ προγράμματος των σημερινών νέων ο ελεύθερος χρόνος είναι ελάχιστος έως και μηδαμινός. Για το λόγο αυτό το άτομο δεν δημιουργεί ορθές διαπροσωπικές σχέσεις που θα συντελέσουν στην ευχάριστη και δημιουργική διάθεση του χρόνου και επιπλέον στην αυτογνωσία, στον αυτοπροσδιορισμό και στην ετερογνωσία.

Επιλογικά λοιπόν θα υποστηρίζαμε ότι η ανάγκη για την επιπλέον βοήθεια είχε ως συνέπεια τον περιορισμό του ελεύθερου χρόνου.

Πανεπιστήμιο

Τα Πανεπιστήμια και τα Πολυτεχνεία μιας χώρας, εκτός από την τελευταία βαθμίδα εκπαίδευσης που παρέχει το κράτος είναι επίσης και πολύ σημαντικά για τον πολιτισμό και την επιστημονική πρόοδο της χώρας. Τα Πολυτεχνεία είναι εκπαιδευτικά ιδρύματα που το αντικείμενο που ασχολούνται σχετίζεται με την επιστήμη του Μηχανικού, ενώ τα Πανεπιστήμια προσφέρουν ακαδημαϊκή εκπαίδευση. Στο Πανεπιστήμιο ή το Πολυτεχνείο, αναλόγως με τις επιλογές του καθενός, επιτελείται το τελευταίο στάδιο εκπαίδευσης, που είναι πιο συγκεκριμένη και επικεντρωμένη στο αντικείμενο που έχει επιλέξει ο καθένας, για να βγει ύστερα στην κοινωνία και να βρει δουλειά σχετική με αυτό που έχει σπουδάσει.

Εκτός από την εκπαίδευση, ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της πανεπιστημιακής ζωής είναι και η εργαστηριακή έρευνα. Οι φοιτητές, μόνοι τους ή με την επίβλεψη καθηγητή, αναλαμβάνουν να μελετήσουν κάποιο θέμα, σχετικό με το αντικείμενο σπουδών τους και να παρουσιάσουν με επιστημονικό τρόπο τα συμπεράσματα. Κατά τη διάρκεια τέτοιων ερευνών έχουν γίνει σημαντικές ανακαλύψεις που έχουν αλλάξει το μέλλον μιας ομάδας ατόμων, μιας χώρας ή και ολόκληρου του πλανήτη μας. Είναι γεγονός ότι η μεγαλύτερη εξέλιξη της τεχνολογίας και η αναβάθμιση του τρόπου ζωής μας γίνεται μέσα στα Πανεπιστήμια και στα Πολυτεχνεία του κόσμου.

Οι ιατρικές έρευνες που γίνονται στις σχολές ιατρική, η ανάπτυξη των τεχνολογικών επιστημών που επιτελείτε στα Πολυτεχνεία και όλες οι υπόλοιπες έρευνες-εργασίες όλων των Πανεπιστημίων και των

Πολυτεχνείων όλου του κόσμου, όχι μόνο προάγουν την επιστήμη και βελτιώνουν την ζωή μας, αλλά παράγουν και πολιτισμό. Κλασικό παράδειγμα αποτελεί η έρευνα του τμήματος γεωλογίας του Πανεπιστημίου για τον ορυκτό πλούτο μιας χώρας. Όταν μια χώρα αποφασίσει να αξιοποιήσει τον ορυκτό πλούτο της αναθέτει στα τμήματα γεωλογίας των Πανεπιστημίων της να διεξάγουν μελέτη όχι μόνο για το πού και πόσο ορυκτό πλούτο έχει, αλλά και για το πώς μπορεί να το αξιοποιήσει καλύτερα. Την ίδια μέθοδο χρησιμοποιούν και οι διάφορες πολυεθνικές φυσικών πόρων. Στο τέλος η καλύτερη έρευνα βραβεύεται με ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό.

Οι έρευνες αυτές όμως, για να διεξαχθούν απαιτούν ένα μεγάλο ποσό χρημάτων που καλύπτεται από χορηγίες (από πρώην σπουδαστές ή από εύπορους που ενδιαφέρονται για το θέμα που καλύπτει η εργασία) ή με επιχορήγηση από το ίδιο το κράτος, πράγμα που όμως, λόγω της οικονομικής κρίσης, έχει σταματήσει στην χώρα μας τα τελευταία χρόνια.

Τα Πανεπιστήμια και τα Πολυτεχνεία είναι πλέον, τα περισσότερα, σε άθλια κατάσταση, γεμάτα με σκουπίδια και μερικά, ερειπωμένα και εγκαταλειμμένα λόγω έλλειψης πόρων για την διαχείριση αλλά και τη συντήρησή τους. Μερικά δεν έχουν πόρους όχι μόνο για την έρευνα, αλλά ακόμα και για τα

πιο βασικά, όπως είναι η τροφοδοσία των φοιτητών. Έτσι πολλά Πανεπιστήμια έχουν σταματήσει να λειτουργούν και έχουν κλείσει.

Η επιστημονική έρευνα είναι κομμάτι του πολιτισμού και για αυτό πρέπει να συνεχιστεί. Όμως παρόλα αυτά σήμερα στην χώρα μας έχει ελαττωθεί σημαντικά ή και σταματήσει εντελώς λόγω έλλειψης χρημάτων. Πολλοί φοιτητές επιλέγουν πλέον να φύγουν στο εξωτερικό, μη βλέποντας άλλη λύση. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση της χώρας μας πλήττεται σοβαρά.

Επίλογος

Συνοψίζοντας λοιπόν τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι το πολιτιστικό επίπεδο μιας χώρας διαμορφώνεται και καθορίζεται από την παιδεία που θα λάβουν τα μέλη της. Με άλλα λόγια ο πολιτισμός ενός λαού αντικατοπτρίζει την παιδεία που έχουν λάβει οι πολίτες της. Καλό θα ήταν επομένως να αφυπνιστούμε και να ευαισθητοποιηθούμε γιατί σύμφωνα και με το Σωκράτη: *Η παιδεία, καθάπερ ευδαίμων χώρα, πάντα τ' αγαθά φέρει δηλαδή η μόρφωση, όπως ακριβώς μια εύφορη γη, φέρνει όλα τα καλά.*

Βιβλιογραφία

Βιβλιογραφία

el.wikipedia.org

www.gnomikologikon.gr

thesecretrealtruth.blogspot.com

δοκιμιακός λόγος

tosynkamenavourla.blogspot.gr

mamadesmpampades.gr